

Igy tartott ez két hónapnál tovább. Mert amire visszautaztam a zászlóaljhoz, a Doberdó helyett már a Dolomitok felé irányítottak.

Dolgunk alig akadt. Délelőtt megvizsgáltuk a barlangokba vájt fedezékeket, ebédután hírlapokat vagy könyveket böngészgettünk. Ebben az időben sokat olvastam. Ez volt egyedüli foglalkozásom.

Természetesen újból az ezredes mellé kerültem vissza. Az öreg nem kérdezett, de én elmondtam neki mindent. Attól kezdve még több figyelemmel volt irántam.

Azon voltam, hogy fokonzint felejteni próbáljak: a multat úgysem fordíthattam vissza. Minek is tagadnám? Felejteni akartam, de azért, különösen esténkint, föl-fölkeresett a Mayer Teri édes arca. Minden este külön elbúcsúztam ettől a bánkodó szempártól, de csak nem tudtam szakítani az emlékével. A szívem nem fáj már. És mégis... Valahányszor rá gondoltam, bús érzések vettek körül.

A kis Mártha írt még egyszer-kétszer. De mivel nem válaszoltam, elhallgatott és elszakadt tőlem. El akartam válni mindentől, ami Teri emlékével kötött volna össze.

Esténkint a fedezék elé ültem ki az ezredessel. El-elbeszélgettünk s hosszakat hallgattunk hozzá.

Azok a nyárvégi éjtszakák a Dolomitok tetején!

Komáromi János.

(Vége következik.)

VERSEK AZ ADRIÁRÓL

1.

*Kék az égbolt végtelen,
ring a hajó ideleenn.*

*Öt fehér sirály kíséri.
Mellük vakító fehérít*

*nézem déli szédületben,
gondolatom hazalebben
s tengernél is tengerebben*

*ostromol a fájdalom.
Ama sirályt fájlalom,*

*kinek melle volt fehér,
s mostan alvad rajta vér,*

*kinek szárnya napba vert
s most szemétdombon hever.*

*»Ah, de még így is sirály,
még bukottan is király!«*

*Kék az égbolt végtelen,
ring a hajó ideleenn.*

*Húst dob a hajó szakácsa,
s öt sirály mint mohó kácsa*

*veti magát húsrá, csontra,
tépi egymást, tépi, rontja
kék egek cédája, rongya*

*otthagynva tengert, napot,
s boldog, ha többet kapott.*

*Jaj, ki volt fehér király,
kácsa már, nem is sirály!*

*Zengő szárnyuk mit ígért!
s mind ezért volt, mind ezért...*

*Árva költő, jaj neked:
most jár otthon az eszed.*

2.

*A tenger dúdolgat magában,
elheverészik, békült óriás —
s mily csöndes, mily kicsiny mindenki más!*

*A tenger dúdolgat magában.
Sziklákon ülnek vak évszázadok.
A képzelet itt bódultan dadog.*

*A tenger dúdolgat magában.
Alatta hever ógörög cserép,
hajók, lándzsák, sómarta harci nép.*

*A tenger dúdolgat magában.
Hallgatja az aranygigász, a Nap.
Kis emberkék világot játszanak*

*vitáik, vágyaik borús zajában,
nyakig merülve pillanatnyi mában.
A tenger türi: ma még játsszanak!*

Ma kegyelmesen dúdolgat magában.

3.

*Vén toronyból száll az Áve,
Zengve száll a kék vizen.
Ó, Madonna, megbocsátod,
hogy lelkem sötétnek látod,
de szörnyű terhet viszen:
másnak békesség az Áve,
de itt közel a Piáve.
Ó, Madonna, a Piáve!*

*Im a tenger szelid Ávét
énekelget Teneked,
s egy magyar szív azon kérlel:
irgalmad puha selymével
födözd bé a szíveket,
kik nem mondanak több Ávét,
mert elérték a Piávét . . .
Ó, Madonna, a Piávét!*